

Sygn. akt II K 827/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Wojciech Łączewski

w obecności:

Protokolant: Sylwia Adamczyk

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu dnia 6 maja 2014 roku

na rozprawie

sprawy Ł. S. (1), syna K. i B. z domu B., urodzonego dnia (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 sierpnia 2013 roku, w W. około godziny 0:40 przy ul. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy o ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości (0,55 mg/l; 0,50 mg/l; 0,42 mg/l, 0,43 mg/l; 0,37 mg/l; 0,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował rowerem po drodze publicznej, to jest o czyn z art. 178a §2 k.k.

I. oskarżonego Ł. S. (1) uznaje za winnego tego, że w dniu 25 sierpnia 2013 roku, na Alejach (...) w W., województwa (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym według kolejnych badań 0,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, 0,43 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, 0,37 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i 0,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził na drodze publicznej rower, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 87 §1a k.w. i za to na podstawie art. 87 §1a k.w. wymierza mu karę 1000 (tysiąc) złotych grzywny;

II. na podstawie art. 87 §4 k.w. w zw. z art. 28 §1 pkt 1 k.w. w zw. z art. 29 §1 i §2 k.w. orzeka wobec oskarżonego Ł. S. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres roku;

III. na podstawie art. 82 §3 k.p.w. na poczet kary grzywny wymierzonej oskarżonemu Ł. S. (1) w pkt I wyroku zalicza okres zatrzymania w dniu 25 sierpnia 2013 roku przyjmując dzień zatrzymania za równoważny grzywnie w wysokości 200 (dwieście) złotych;

IV. na podstawie art. 118 §1 k.p.w. w zw. z art. 119 k.p.w. w zw. z art. 626 §1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 616 §2 k.p.k. zasądza od oskarżonego Ł. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz na podstawie art. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 z późn. zm.) kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 827/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie rozpoznając sprawę oskarżonego Ł. S. (1) ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 25 sierpnia 2013 roku funkcjonariusze Policji Z. W. oraz P. F. pełnili służbę patrolową w rejonie dzielnicy Ś. w W.. Podczas służby, około godziny 0⁴⁰, na Alejach (...), funkcjonariusze ci zatrzymali do kontroli drogowej poruszającego się rowerem Ł. S. (1). Powodem zatrzymania było to, że jechał on slalomem i kiwał się na boki. (dowód: zeznania świadka Z. W., k. 14v; protokół zatrzymania, k. 7)

W trakcie przeprowadzanej kontroli drogowej od Ł. S. (1) policjanci poczuli silną woń alkoholu, ponadto mówił bełkotliwie. W związku z powyższym został on poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, przy użyciu urządzenia A. o numerze seryjnym (...), gdzie o godzinie 0⁴⁵ stwierdzono w wydychanym przez Ł. S. (1) powietrzu 0,55 mg/l alkoholu, a o godzinie 1⁰⁵ stwierdzono 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym przez Ł. S. (1) powietrzu. Przed badaniem Ł. S. (1) podał, że spożywał alkohol w postaci 1,5 litra piwa o godzinie 21⁰⁰ w dniu 24 sierpnia 2013 roku. Badany nie kwestionował prawidłowości zabezpieczenia ustnika, nie żądał ponownego badania urządzeniem elektronicznym ani badania krwi, a także podpisał protokół badania. Urządzenie, na którym przeprowadzono badanie Ł. S. (1) posiadało odpowiednie świadectwo legalizacji. (dowód: zeznania świadka Z. W., k. 14v; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości, k. 2; świadectwo wzorcowania, k. 3 – 4)

Następnie, Ł. S. (1) przewieziono do Komendy (...), gdzie poddano go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie alkometrem typu A 2.0 przeprowadzone u Ł. S. (2) dało o godzinie 1³² wynik 0,42 mg/l, o godzinie 1³⁴ wynik 0,43 mg/l, o godzinie 1⁵⁸ wykazało 0,37 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a o godzinie 2¹⁴ wykazało 0,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Przed badaniem Ł. S. (1) podał, że o godzinie 21⁰⁰ w dniu 24 sierpnia 2013 roku spożył piwo w ilości 1,5 litra. Urządzenie, na którym prowadzono badanie Ł. S. (1) posiadało odpowiednie świadectwo legalizacji. Ł. S. (1) nie żądał ponownego badania wydychanego powietrza urządzeniem elektronicznym, nie żądał badania krwi oraz nie zgłosił uwag, co do prawidłowości zabezpieczenia ustnika, a następnie podpisał protokół badania. (dowód: zeznania świadka Z. W., k. 14v – 15; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości, k. 5; świadectwo wzorcowania, k. 6)

Stan faktyczny został ustalony na podstawie wskazanych powyżej dowodów.

Oskarżony Ł. S. (1) na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania, a także stwierdził, iż rower został odstawiony do najbliższej stacji V..

W toku przewodu sądowego wyjaśnienia oskarżonego Ł. S. (1) ujawniono na podstawie art. 479 §2 k.p.k.

Wyjaśnieniom oskarżonego Ł. S. (1), w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu nie dano wiary, ponieważ pozostają one w opozycji do zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności do zeznań świadka Z. W., które z kolei potwierdzają protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości oskarżonego oraz świadectwa wzorcowania.

Wiarygodny jest wyłącznie ten fragment wyjaśnień oskarżonego Ł. S. (1), który stwierdził, iż rower został odstawiony do najbliższej stacji bazowej V., ponieważ w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego korespondują z zeznaniami świadka Z. W..

Dano wiarę zeznaniom świadka Z. W., który opisał sytuację, w jakiej doszło do zatrzymania oskarżonego do kontroli drogowej, a następnie czynności podjęte w związku z interwencją z dnia 25 sierpnia 2013 roku. Zeznania tego świadka obdarzono wiarą, gdyż są spójne, logiczne oraz korespondują nie tylko we wskazanej wyżej części z wyjaśnieniami oskarżonego Ł. S. (1), które uznano w niewielkim zakresie za wiarygodne, ale także znajdują potwierdzenie w

zgrupowanym w sprawie materiale dowodowym, takim jak protokół zatrzymania i protokoły badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Świadek ten, jako funkcjonariusz Policji bezstronnie zrelacjonował przebieg rutynowych dla niego czynności, a jako osoba obca nie był on zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy, stąd też brak jest podstaw do uznania, by miał relacjonować swe spostrzeżenia niezgodnie z rzeczywistością. W szczególności świadek nie miał wątpliwości, co do tego, że oskarżony jechał rowerem, a więc siedział na rowerze, był w ruchu, trzymał stopy na pedałach i pedałowal (vide zeznania świadka Z. W., k. 14v).

Za wiarygodne uznano nadto dokumenty, które zostały ujawnione na podstawie art. 394 §1 i § 2 k.p.k. Dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony w toku przewodu sądowego nie kwestionowały ich prawdziwości; również Sąd dokonując ich kontroli od strony formalnej i zawartości merytorycznej nie dopatrzył się uchybień ani śladów wskazujących na ich fałszowanie przez podrabianie lub przerabianie.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie stwierdził, że wina oskarżonego Ł. S. (1) nie budzi wątpliwości oraz została w pełni udowodniona, aczkolwiek dotyczy to czynu wyczerpującego dyspozycję art. 87 §1a k.w., a nie czynu zarzuconego Ł. S. (1) aktem oskarżenia, który miałby wyczerpywać dyspozycję art. 178a §2 k.k.

Prokurator Prokuratury Rejonowej (...) w W. oskarżył Ł. S. (1) o popełnienie występku z art. 178a §2 k.k. polegającego na tym, że w dniu 25 sierpnia 2013 roku, w W. około godziny 0:40 przy ul. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy o ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości (0,55 mg/l; 0,50 mg/l; 0,42 mg/l, 0,43 mg/l; 0,37 mg/l; 0,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował rowerem po drodze publicznej.

Oskarżony Ł. S. (1) jest pełnoletni, a sąd nie dopatrzył się żadnych okoliczności, które mogłyby poddać w wątpliwość jego poczytalność w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony nigdy nie leczył się psychiatrycznie, psychologicznie, neurologicznie ani odwykowo (vide wyjaśnienia oskarżonego Ł. S. (1), k. 18v). W związku z tym stwierdzić należy, że Ł. S. (1) jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej i nie zachodzą jakiegokolwiek okoliczności, które uniemożliwiałyby przypisanie mu winy.

W ocenie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie nie budzi wątpliwości to, że Ł. S. (1) w dniu 25 sierpnia 2013 roku prowadził na drodze publicznej rower, znajdując się w stanie nietrzeźwości. Jednakże w związku z wejściem w życie, w dniu 9 listopada 2013 roku, ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 roku, poz. 1247), czyn ten obecnie nie może zostać zakwalifikowany jako przestępstwo z art. 178a §2 k.k.

Z dniem 9 listopada 2013 roku przepis art. 178a §2 k.k. został uchylony i jednocześnie do art. 87 kodeksu wykroczeń został dodany, przez art. 2 pkt 3 lit. a ww. ustawy z dnia 27 września 2013 roku, przepis art. 87 §1a k.w. Z tym dniem zachowanie polegające na prowadzeniu pojazdu innego niż mechaniczny na drodze publicznej w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu w stanie nietrzeźwości stało się wykroczeniem.

Stosownie do treści art. 87§ 1a k.w. karze aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 złotych podlega, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem podobnie działającego środka, prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu inny pojazd niż mechaniczny.

Sąd dokonał zatem zmiany kwalifikacji czynu zarzuconego oskarżonemu w części dotyczącej przestępstwa z art. 178a §2 k.k. poprzez zakwalifikowanie go z art. 87 §1a k.w. po pouczeniu obecnych strony o takiej możliwości, stosownie do treści art. 399 §1 k.p.k. oraz na podstawie art. 400 §1 k.p.k. rozpoznał sprawę w dalszym ciągu w zakresie tego czynu stosując przepisy kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

W realiach niniejszej sprawy nie budzi żadnych wątpliwości, iż swoim działaniem oskarżony Ł. S. (1) zrealizował dyspozycję wskazanego wyżej przepisu art. 87 §1a k.w., skoro prowadził w dniu 25 sierpnia 2013 roku, na Alejach (...)

w W., województwa (...), rower znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym według kolejnych badań 0,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, 0,43 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, 0,37 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i 0,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Czynność sprawcza tego wykroczenia polega na prowadzeniu pojazdu innego niż mechaniczny w stanie nietrzeźwości, między innymi, na drodze publicznej.

Oskarżony prowadził rower, a więc poruszał się pojazdem innym niż mechaniczny. Bezsporne jest to, że rower jest pojazdem wprawianym w ruch za pomocą siły mięśni ludzkich. Pojazd ten Ł. S. (1) wprowadził w ruch i nadał mu kierunek jazdy, co w sposób niebudzący wątpliwości wynika z zeznań świadka Z. W..

Prowadzenie przez Ł. S. (1) roweru miało miejsce na Alejach (...) w W., gdzie doszło do zatrzymania oskarżonego w związku z kontrolą drogową, która to droga jest drogą publiczną w rozumieniu przepisu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 260 z późn. zm.). Fakt ten – jako powszechnie znany – stosownie do treści art. 39 §1 k.p.w. w zw. z art. 168 k.p.k. nie wymaga dowodzenia.

Będąc osobą prowadzącą pojazd, czyli osobą wykonującą czynności związane z ruchem pojazdu Ł. S. (1) znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Pojęcie stanu nietrzeźwości zostało zdefiniowane w art. 115 §16 k.k., który to przepis stanowi, że stan nietrzeźwości zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wdychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Należy stwierdzić, iż nie ma wątpliwości, że oskarżony Ł. S. (1) w dniu 25 sierpnia 2013 roku prowadził rower, a więc pojazd inny niż mechaniczny znajdując się w stanie nietrzeźwości, skoro urządzenie kontrolno – pomiarowe do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało w wydychanym przez oskarżonego powietrzu stężenia odpowiednio 0,55 mg/l alkoholu, 0,50 mg/l alkoholu, 0,42 mg/l alkoholu, 0,43 mg/l alkoholu, 0,37 mg/l alkoholu i 0,35 mg/l alkoholu.

Ł. S. (1) działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony musiał mieć świadomość swojego stanu nietrzeźwości, zważywszy na ilość spożytego alkoholu i zdecydował się na prowadzenie roweru na drodze publicznej. Ł. S. (1) miał obiektywną możliwość zachowania się zgodnego z prawem, a pomimo tego zdecydował się na prowadzenie roweru w stanie nietrzeźwości, łamiąc tym samym obowiązujące przepisy prawa i popełniając wykroczenie z art. 87 §1a k.w.

Podnieść również należy, iż z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu wyeliminowano stwierdzenie o umyślnym naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, które to miałyby zostać określone w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137 z późn. zm.; zwana dalej Prawem o ruchu drogowym). Zauważyć należy, że wykroczenie z art. 87 §1a k.w. (podobnie jak w poprzednio obowiązującym stanie prawnym przestępstwo z art. 178a §2 k.k.) może być popełnione wyłącznie umyślnie, a prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego. Tego rodzaju kwestia nie budzi wątpliwości w doktrynie i orzecznictwie, a zatem nie ma żadnej potrzeby, by ujmować ją w opisie czynu zarzucanego (przypisanego) oskarżonemu. Przepis art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym faktycznie zabrania kierowania pojazdem osobie w stanie nietrzeźwości, jednak nie zawiera w swojej treści sankcji za naruszenie tego obowiązku. Kierowanie pojazdem niemechanicznym w stanie nietrzeźwości jest obecnie wykroczeniem z art. 87 §1a k.w., a treść tego przepisu w żaden sposób nie odnosi się do przepisu art. 45 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym, gdyż art. 87 § 1a k.w., samoistnie penalizuje zachowanie polegające na prowadzeniu pojazdu niemechanicznego w stanie nietrzeźwości, między innymi, na drodze publicznej. Tym samym powoływanie w opisie czynu art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym nie znajduje żadnego uzasadnienia. Odmienne byłoby, gdyby przepis art. 87 § 1a k.w. odsyłał do przepisów Prawa o ruchu drogowym, czego jak wiadomo nie czyni. Niewątpliwie kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości jest naruszeniem zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym (porównaj: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975 roku, w sprawie V

KZP 2/74, opublikowana w OSNKW 1975/3-4/33), co jest tak oczywiste, że nie ma potrzeby ujmowania tego w opisie czynu przypisywanego sprawcy.

Kierując się dyrektywami zawartymi w art. 33 k.w. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie uznał, że adekwatną dla Ł. S. (1) za popełnienie wykroczenia z art. 87 §1a k.w. karą, będzie kara grzywny w wysokości tysiąca złotych.

Ogólne dyrektywy wymiaru kary za wykroczenie znajdują się w art. 33 §1 k.w., zgodnie z którym organ orzekający, karę wymierza według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego.

Dokonując oceny stopnia społeczności szkodliwości czynu z art. 87 §1a k.w. popełnionego przez Ł. S. (1) sąd, stosownie do treści art. 47 §6 k.w. miał na uwadze rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, a także postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Stopień zawinienia Ł. S. (1) uznano za wysoki. Zauważyć należy, że oskarżony jest osobą dostatecznie dojrzałą, zorientowaną w obowiązujących w społeczeństwie normach i mającą pełną świadomość, co do zachowań zakazanych, skoro z zawodu jest prawnikiem.

Ł. S. (1) dopuścił się wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji, jawnie lekceważąc obowiązujące zasady ruchu drogowego. W sytuacji, gdy w jego organizmie znajdował się alkohol etylowy w stężeniu przekraczającym dopuszczalne przepisami kodeksu karnego normy zdecydował się na prowadzenie roweru na drodze publicznej. Wytworzone przez Ł. S. (1) niebezpieczeństwo dla komunikacji było duże, i jak najbardziej realne, o ile weźmie się pod uwagę, że poruszał się on w centrum miasta stołecznego, w którym ruch jest znaczny i to niezależnie od pory. Zauważyć przy tym należy, że przyczyną kontroli drogowej było zachowanie świadczące o tym, iż znajduje się on w stanie nietrzeźwości. Tym samym wytworzone przez oskarżonego niebezpieczeństwo nie jest tylko abstrakcyjne. Powszechnie wiadome jest, że osoby pod wpływem alkoholu mają zawężone pole widzenia i opóźniony czas reakcji na sytuacje mające miejsce w ruchu drogowym. Zważywszy na stężenie alkoholu w wydychanym przez Ł. S. (1) powietrzu należy zauważyć, iż jego stan cechował się rozproszoną uwagą, upośledzeniem koordynacji ruchowo – wzrokowej, a także obniżonym krytycyzmem, brawurą oraz błędami w logicznym rozumowaniu (tak: opracowanie Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych pod tytułem Alkohol i kierowca, str. 6 – 8; opublikowane pod adresem www.parpa.pl). Równie powszechnie wiadome jest, że nietrzeźwi kierujący powodują znacznie więcej wypadków lub kolizji aniżeli osoby, które prowadzą pojazdy mechaniczne i rowery będąc trzeźwe. Prowadzenie roweru przez osobę nietrzeźwą przekłada się też na bezpieczeństwo osób prowadzących pojazdy mechaniczne, które dodatkowo muszą brać pod uwagę widocznie niestabilne zachowanie nietrzeźwego kierującego pojazdem niemechanicznym. Tym samym oskarżony stanowił potencjalne zagrożenie dla pozostałych uczestników ruchu drogowego. Poruszanie się przez oskarżonego rowerem nie umniejsza stwarzanego zagrożenia, gdyż inni uczestnicy ruchu drogowego mogliby zostać zmuszeni do wykonania ryzykownych manewrów w celu uniknięcia kontaktu z rowerem prowadzonym przez Ł. S. (1).

Nie dopatrzone się okoliczności łagodzących w rozumieniu przepisu art. 33 §3 k.w. i obciążających w rozumieniu przepisu art. 33 §4 k.w.

Wymierzając grzywnę Ł. S. (1) wzięto również pod uwagę – stosownie do przepisu art. 24 §3 k.w. – dochody sprawcy, stosunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe. Jak ustalono oskarżony osiąga dochód w wysokości 1400 złotych, jest osobą zdrową i stosunkowo młodą, ma zatem dobre możliwości zarobkowania, aby wywiązać się z orzeczonej kary grzywny.

W ocenie sądu orzeczona wobec Ł. S. (1) kara grzywny uzmysłowi mu naganność postępowania i wdroży do przestrzegania obowiązujących w społeczeństwie norm prawnych.

Wobec oskarżonego Ł. S. (1) orzeczono, na podstawie art. 87 §4 k.w. w zw. z art. 28 § 1 pkt 1 k.w. w zw. z art. 29 §1 i §2 k.w., środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres roku.

Orzekanie zakazu prowadzenia rowerów ma na celu wykluczenie z ruchu drogowego osób, które swoim działaniem wykazały, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji.

Zgodnie z przepisem art. 87 §4 k.w. w przypadku skazania za wykroczenie wyczerpujące dyspozycję, między innymi, przepisu art. 87 §1a k.w., sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów innych niż mechaniczne. Z kolei zgodnie z przepisem art. 29 §2 k.w. orzekając zakaz prowadzenia pojazdów określa się rodzaj pojazdu, którego zakaz dotyczy. Zakres zakazu prowadzenia pojazdów powinien, przede wszystkim, odnosić się do pojazdu, z prowadzeniem którego łączyło się naruszenie bezpieczeństwa w komunikacji.

Mając to na uwadze wobec oskarżonemu Ł. S. (1) orzeczono środek karny zakazu prowadzenia rowerów na okres roku.

W polu widzenia sądu pozostawało to, że stężenie alkoholu w wydychanym przez Ł. S. (2) powietrzu znacząco przekraczało dopuszczalne przepisami nie tylko kodeksu karnego, ale także kodeksu wykroczeń normy (stan po użyciu alkoholu i stan nietrzeźwości). Biorąc pod uwagę, że wymiar tego środka karnego wynosi od 6 miesięcy do 3 lat zasadnym było orzeczenie go w wymiarze roku.

Oskarżony swoim zachowaniem naruszył fundamentalną dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, określoną w art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym, zasadę trzeźwości jego uczestnika. Czyniąc to Ł. S. (1) zlekceważył obowiązujące zasady bezpieczeństwa, przy czym postąpił nie tylko nierozważnie, ale przede wszystkim wykazał się brakiem odpowiedzialności, jakże niezbędnej w sytuacji, w której się znajdował.

W związku z tym sąd przyjął, że za zagrożenie bezpieczeństwa adekwatnym okresem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów, a więc wyłączenia sprawcy z ruchu, będzie okres roku.

W ocenie sądu przez okres ten oskarżony nie mogąc uczestniczyć w ruchu drogowym, jako kierujący rowerami będzie miał możliwość nabrania odpowiedzialności. Ponadto orzeczony środek karny zmusi Ł. S. (2) do bezwzględnego przestrzegania zasad bezpieczeństwa w przyszłości oraz przekona wszystkich uczestników ruchu do bezdyskusyjnego podporządkowania się ustanowionym zasadom.

W ocenie sądu wymierzona w ten sposób kara oraz środek karny powinny odnieść właściwy skutek zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej.

W zakresie prewencji indywidualnej orzeczona kara oraz środek karny winny skłonić ukaranego do ponownej analizy jego zachowania i zapobiec powrotowi do popełniania wykroczeń oraz wzmocnić w nim poczucie odpowiedzialności za penalizowane przepisami kodeksu wykroczeń zachowanie. Natomiast w zakresie prewencji ogólnej orzeczona kara i środek karny uświadomią społeczeństwu, iż popełnienie wykroczenia z art. 87 §1a k.w. wiąże się z reakcją wymiaru sprawiedliwości, która obejmuje nie tylko wymierzenie kary, ale także środka karnego w postaci zakazu prowadzenia rowerów.

Na podstawie art. 82 §3 k.p.w. zaliczono oskarżonemu Ł. S. (1) na poczet kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 25 sierpnia 2013 roku przyjmując dzień zatrzymania za równoważny grzywnie w wysokości 200 (dwieście) złotych.

W tym miejscu odnieść należy się do prowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego Ł. S. (1).

Przepis art. 6 k.p.k. przewiduje prawo do obrony, które to prawo należy do podstawowych praw człowieka i zagwarantowane jest w art. 6 ust. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. Nr 61

z 1993 roku, poz. 284 z późn. zm., zwana dalej Konwencją) oraz w art. 42 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.).

Zważyć należy, że przepis art. 6 ust. 3 Konwencji statuuje katalog praw osoby oskarżonej o popełnienie czynu zagrożonego karą. Oskarżony ma zatem prawo, między innymi, do posiadania odpowiedniego czasu i możliwości do przygotowania obrony oraz bronięcia się osobiście lub przez ustanowionego przez siebie obrońcę. Literalnym powtórzeniem cytowanego przepisu jest art. 42 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którym każdy, przeciw komu prowadzone jest postępowanie karne, ma prawo do obrony we wszystkich stadiach postępowania.

Przyjmuje się na podstawie przytoczonych przepisów, że oskarżony powinien mieć zapewnione prawo do bronięcia się osobiście lub poprzez ustanowionego obrońcę, odpowiedniego czasu na przygotowanie się do obrony oraz udziału w przesłuchiowaniu świadków oskarżenia i żądania przesłuchania świadków obrony na tych samych zasadach. Powyższe akty wskazują zatem zarówno na możliwość obrony w ogóle, jak i na pewne podstawowe sposoby obrony, które winny być zagwarantowane w każdym demokratycznym systemie prawnym.

Przyjęcie jako zasady procesu karnego prawa oskarżonego do obrony oznacza, że może on prowadzić akcję obrończą w toku całego procesu, a jednocześnie, że w razie wątpliwości interpretacyjnych na gruncie konkretnych przepisów winny one być interpretowane tak, aby zapewnić realną możliwość prawa do obrony. Obrona jest jedną z funkcji procesowych, czyli rodzajem celowej działalności procesowej. Jej zadaniem jest uzyskanie dla oskarżonego najkorzystniejszego rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu.

Obrona materialna może być realizowana poprzez korzystanie z uprawnień procesowych, jakie kodeks postępowania karnego nadaje oskarżonemu.

Prawo do obrony, w tym do korzystania z pomocy obrońcy winno być realne. Dla zapewnienia realności prawa do obrony kodeks przewiduje obowiązkowe pouczenie podejrzanego już przed jego pierwszym przesłuchaniem po przedstawieniu zarzutów o podstawowych uprawnieniach umożliwiających obronę (podobnie: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 stycznia 2004 roku, w sprawie V KK 323/03, opublikowanym w Prokuraturze i Prawie z 2004 roku, numer 5). W niniejszej sprawie oskarżony Ł. S. (1) stosowne pouczenie otrzymał (vide pouczenie, k. 17).

W art. 479 §1 k.p.k. zakłada się możliwość prowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego.

Jak wskazano w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2001 roku (w sprawie III KKN 96/01, opublikowanym w OSNKW 2001/11 – 12/95) nie może powoływać się na pogwałcenie swego prawa do obrony ten, kto świadomie i z własnego wyboru nie korzysta nawet z tych form umożliwiających realizację tego prawa, które zostały mu udostępnione. Nie można więc zasadnie twierdzić, że z uwagi na ustawowe ograniczenia doszło do naruszenia prawa do obrony *in concreto*. W niniejszej sprawie oskarżony Ł. S. (1) został na termin rozprawy wezwany prawidłowo (vide zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 79). Oskarżonemu zapewniono zatem możliwość podjęcia obrony, wystarczający czas do przygotowania się do rozprawy, w tym ustanowienia obrońcy.

Oskarżony miał zatem zapewnioną możliwość uczestniczenia w rozprawie, z którego to prawa nie skorzystał – nie tylko nie stawiał się na rozprawie, to jeszcze występujący w jego imieniu obrońca stwierdził, że nie ma z oskarżonym kontaktu i nie zna przyczyn jego niestawiennictwa. W żaden bowiem sposób nie można wyprowadzić wniosku, iż obecność oskarżonego na rozprawie jest jego obowiązkiem, czy to na gruncie kodeksu postępowania karnego, czy kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Na pogwałcenie prawa do obrony nie może się powoływać ten, kto świadomie i z własnego wyboru nie korzysta nawet z tych form umożliwiających realizację tego prawa, które zostały mu udostępnione (tak też: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 czerwca 2001 roku, w sprawie II KKN 96/01, opublikowanym w OSNKW 2001/11 – 12/95).

Przepis art. 479 §1 k.p.k. przewiduje, że przy nieusprawiedliwionym niestawiennictwie oskarżonego prawidłowo zawiadomionego o terminie rozprawy sąd może orzekać pod jego nieobecność wyrokiem zaocznym, a charakter ocenny ma to, czy obecność oskarżonego na rozprawie jest konieczna.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, że oskarżony Ł. S. (1) będąc pouczone o skutkach niestawiennictwa na rozprawie (vide pouczenie, k. 75) nie zrealizował swojego prawa do bycia na rozprawie obecnym. Nie usprawiedliwił również swojego niestawiennictwa, pomimo wiedzy, iż jest to konieczne. Z kolei mając na uwadze konieczność rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie na rozprawie w dniu 6 maja 2014 roku wydano postanowienie na podstawie art. 479 §1 k.p.k. i przeprowadzono rozprawę pod nieobecność oskarżonego, który w takiej sytuacji nie może powoływać się skutecznie na naruszenie jego prawa do obrony, skoro przez niestawiennictwo na rozprawie zrezygnował z prawa do bycia obecnym przed sądem i bronięcia się osobiście – tę kwestię pozostawił swojemu obrońcy, a mając świadomość tego, iż jego sprawa zawisła przed sądem nie zainteresował się jej biegiem.

O kosztach postępowania orzeczono przyjmując za podstawę tego rozstrzygnięcia przepis art. 118 §1 k.p.w. w zw. z art. 119 k.p.w. w zw. z art. 626 §1 k.p.k.

Od Ł. S. (1) zasądzono kwotę 100 złotych tytułem opłaty od wymierzonej grzywny.

Opłata w tej wysokości została ustalona na podstawie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 616 §2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 z późn. zm.) w zw. z art. 3 ust. 1 powołanej ustawy.

Przepis art. 118 §3 k.p.w. stanowi, że wydatki wykładane przez Skarb Państwa mają charakter zryczałtowany.

Wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania określona jest w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269) i wynosi przed sądem pierwszej instancji od jednego obwinionego za postępowanie zwyczajne – 100 złotych (§1 pkt 1 wskazanego rozporządzenia), a za badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym wynosi 20 złotych (§2 wskazanego rozporządzenia). W związku z tym taka kwota (łącznie 120 złotych) została zasądzona od Ł. S. (2).

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz w oparciu o wskazane przepisy Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.